

Rettevejledning til opgave 1

Spørgsmål

1. Var rettens kendelse vedrørende Danny korrekt?

Udgangspunktet er, at bevisførelse – herunder vidneforklaring – sker under hovedforhandlingen, jf. § 340

Når omstændighederne taler derfor, kan retten dog bestemme, at bevisførelsen eller en del af denne skal ske inden hovedforhandlingen, jf. § 340, stk. 1, 2. punktum. Der skal således være særlige forhold, der taler for at fravige hovedreglen.

Der er i sagen uklarhed om de faktiske forhold, men dette er ikke tilstrækkeligt til at fravige hovedreglen.

Der foreligger ikke omstændigheder, der gør det nødvendigt at foretage afhøringen nu (sygdom, bortrejse eller lignende).

Da retssagen er anlagt, er der ikke tale om isoleret bevisførelse efter § 343.

Ved en hovedforhandling har et vidne pligt til at møde og afgive forklaring, jf. § 168 og § 174. Pligten til at give møde gælder også, selv om vidnet ikke mener at kunne bidrage til oplysningen eller mener sig vidnefritaget.

Hvis et vidne ikke ønsker at afgive forklaring, kan retten anvende tvangsmidler, jf. § 178. Truslen herom vil ofte medføre, at vidnet afgiver forklaring.

Der foreligger oplagt ikke nogen vidnefritagelsesgrund.

Det var derfor også forkert at afsige kendelse om, at Danny ikke skulle indkaldes som vidne til hovedforhandlingen.

DCR, side 546, 563-564 og 569-570.

2. Var rettens kendelse om, at erklæringen fra Carina kunne fremlægges, korrekt?

Carina er kunsthandler og har skrevet, at hun ville have købt maleriet for 250.000 kroner, hvis det var ubeskadiget.

Erklæringen vedrører værdien af maleriet i ubeskadiget stand og til dagens priser. Det er et materielt spørgsmål, om dette er relevant, men Anders fremlægger tydeligvis erklæringen med dette formål. Det må derfor anses som en erklæring af økonomisk karakter. Carina er kunsthandler og må opfattes som sagkyndig.

Der er derfor tale om en erklæring omfattet af § 341 a.

Carina er dog en meget god ven af Anders. Og hendes erklæring om at ville købe maleriet for 250.000 kroner er i overkanten af hendes oprindelige udsagn. Disse ting

taler for, at der er sådanne omstændigheder ved tilblivelsen af erklæringen, at denne ikke kan fremlægges. Dette gælder også, selv om denne undtagelse tolkes snævert.

DCR, side 590-92.

3. Var rettens kendelse af 6. november korrekt?

En kendelse om vidneførelse er en kendelse af procesledende karakter. Denne kan retten efter § 222 omgøre, ”når nye oplysninger foreligger, samt når retten i øvrigt finder det hensigtsmæssigt.” Det er således ikke korrekt, at retten ikke havde hjemmel til at omgøre afgørelsen.

Retten foretager samme (forkerte) vurdering og konkluderer, at der ikke var grundlag for at ændre kendelsen.

DCR, side 655.

4. Kan kendelsen af 6. november 2023 appelleres?

Kendelsen vedrører et spørgsmål om vidneførelse og er afsagt under sagens forberedelse. Der er derfor tale om et spørgsmål omfattet af § 389 a. Udgangspunktet er derfor, at der alene kan ske appel med tilladelse fra Procesbevillingsnævnet.

I realiteten er det den oprindelige kendelse om nægtet vidneførelse, der ønskes appelleret. Kærefristen for denne afgørelse er imidlertid sprunget.

Det skal derfor diskuteres, om den nye afgørelse er en sådan selvstændig afgørelse, at denne kan appelleres. Retten har på samme grundlag og ud fra de samme betingelser fastholdt sin oprindelige beslutning. Dette taler for, at der i realiteten ikke foreligger en ny afgørelse, men blot en gentagelse af den oprindelige afgørelse. Der kan dog også argumenteres for, at retten rent faktisk har foretaget en ny vurdering og ved denne nye vurdering nået til samme resultat som i den oprindelige afgørelse.

DCR, side 391 og 508-509.

Rettevejledning til opgave 2

Spørgsmål

1. Kunne retten tage stilling til Jose Carlos' afvisningspåstand, og var rettens kendelse af 27. marts 2023 i øvrigt korrekt?

En formalitetsindsigelse skal fremkomme i svarskriftet, jf. rpl § 351, stk. 4, og i dette tilfælde DF art. 26, modsætningsvist, da sagen er omfattet af domsforordningen, jf. DF art. 6. Jose Carlos bestrider kompetencen efter afgivelsen af svarskriftet, og udgangspunktet er derfor, at retten ikke skal tage stilling til afvisningspåstanden. Imidlertid er Jose Carlos selvmøder, og der er en særlig vejledningspligt for retten, jf. U2014.3260, og retten kan derfor vælge at tage stilling til afvisningspåstanden uanset, den kommer for sent.

Kendelsen vedrører rettens stedlige kompetence. Da der er tale om en sag mellem to personer med bopæl i hver sin EU-medlemsstat, finder Domsforordningen anvendelse, jf., DF art. 6. I udgangspunktet skal sagen derfor anlægges ved domstolene i Spanien, jf. DF art. 4.

Der er imidlertid tale om en sag om erstatning uden for kontrakt. Domsforordningens art. 7, nr. 2, finder derfor anvendelse, og der kan anlægges sag ved den retskreds, hvor skaden er sket, hvilket er i Aarhus.

DCR s. 247-248 og 282-283

2. Var rettens kendelse af 10. april 2023 korrekt?

Spørgsmålet vedrører anvendelsesområdet for småsagsprocessen i retsplejelovens kapitel 39. Da kravet er under 50.000 kroner, er det udgangspunktet, at sagen skal behandles efter dette kapitel, jf. retsplejelovens § 400, jf. § 401.

Da parterne ikke er enige om at løfte sagen ud af småsagsprocessen, er spørgsmålet, om betingelserne i retsplejelovens § 402 er opfyldt. Sagen er ikke retligt kompliceret – det er et spørgsmål, om erstatningsbetingelserne er opfyldt i det konkrete tilfælde. Derimod skal det diskuteres, om de faktiske omstændigheder er så komplicerede, at dette taler for at løfte sagen ud af processen. Det forhold, at der skal afhøres tre vidner og foretages et mindre syn og skøn, er ikke i sig selv tilstrækkelig, jf. eksempelvis U2020.3530. At der er tale om en sag med internationale parter er heller ikke i sig selv tilstrækkeligt, og sagen bør derfor ikke løftes ud af småsagsprocessen.

DCR s. 434-436.

3. Var rettens kendelse af 30. april 2023 om, at Tim Thomsen kunne indtræde i sagen, korrekt?

Spørgsmålet vedrører hovedintervention, og samtlige betingelser i retsplejelovens § 251 skal derfor være opfyldt.

Der er værneting her i landet, jf. DF art. 7, stk. 2, da der er tale om et krav uden for kontrakt. Det gør i den forbindelse ingen forskel, at Jose Carlos har betalt for at komme på stadion og se fodbold, da der ikke er indgået en kontrakt mellem ham og Tim Thomsen. Skaden er sket i Aarhus, og Retten i Aarhus har derfor kompetence.

Betingelserne i art. 8, nr. 1, er derimod næppe opfyldt, da der ikke er tale om to krav, der er snævert forbundne, idet behandlingen af de to sager ved to forskellige retskredse ikke vil føre til uforenelige afgørelser.

Den oprindelige sag behandles efter de almindelige processuelle regler, hvilket Jose Carlos også har accepteret. Begge sager behandles derfor efter de samme regler, og betingelsen i § 251, stk. 1, nr. 2, er derfor opfyldt.

Tim Thomsens krav vedrører ikke sagens genstand, så spørgsmålet er herefter, om kravet har en sådan sammenhæng med den oprindelige sag, at sagerne bør behandles samlet, og at det ikke medfører væsentlige ulemper for de oprindelige parter. Det taler for at anse kravene for at have den nødvendige sammenhæng, at bevisførelsen i vidt omfang vil bestå af de samme vidneforklaringer, ligesom det retlige grundlag har et væsentligt overlap – da det er et spørgsmål om ansvarsgrundlaget ved at tabe sin øl.

Det taler imod tilstrækkelig sammenhæng, at kravene i sagen er væsensforskellige. Der er tale om henholdsvis tings- og personskaade, og særligt det forhold, at der skal ske indhentelse af erklæring fra Retslægerådet, taler for, at sagerne ikke behandles samlet, da dette kan medføre en væsentlig forlængelse af sagen. Diskussionen, og ikke resultatet, er afgørende.

DCR s. 302 og 310-312

4. Var landsrettens kendelse af 23. maj 2024 korrekt?

Da der er afsagt dom den 8. april 2024, og dommen også er uploadet til sagsportalen denne dag, løber fristen efter retsplejelovens § 372, stk. 1, fra dette tidspunkt. Der er således frist for at anke den 6. maj 2024. Tim Thomsens anke over for Jose Carlos er derfor rettidig, hvorimod Jose Carlos' anke over for Dennis ikke er rettidig.

Ankeinstansen, dvs. landsretten, kan indtil 1 år efter dommens afsigelse give tilladelse til at anke, jf. rpl § 372, stk. 2, 5. pkt. Der foreligger ikke undskyldelige omstændigheder for fristoverskridelsen. Det er i den forbindelse afgørende, at der her er tale om hovedintervention, og sagerne er i princippet uafhængige af hinanden i modsætning til de tilfælde, hvor der er anket i en ad citationskæde. Det er heller ikke undskyldeligt, at han er selvmøder. Landsrettens afgørelse er derfor korrekt.

DCR s. 473 og 478.